

Ταξίδι στο χρόνο. Η Ρωσική Κιβωτός του Αλεξάντρ Σοκούροφ είναι (σαν) μια μηχανή του χρόνου.

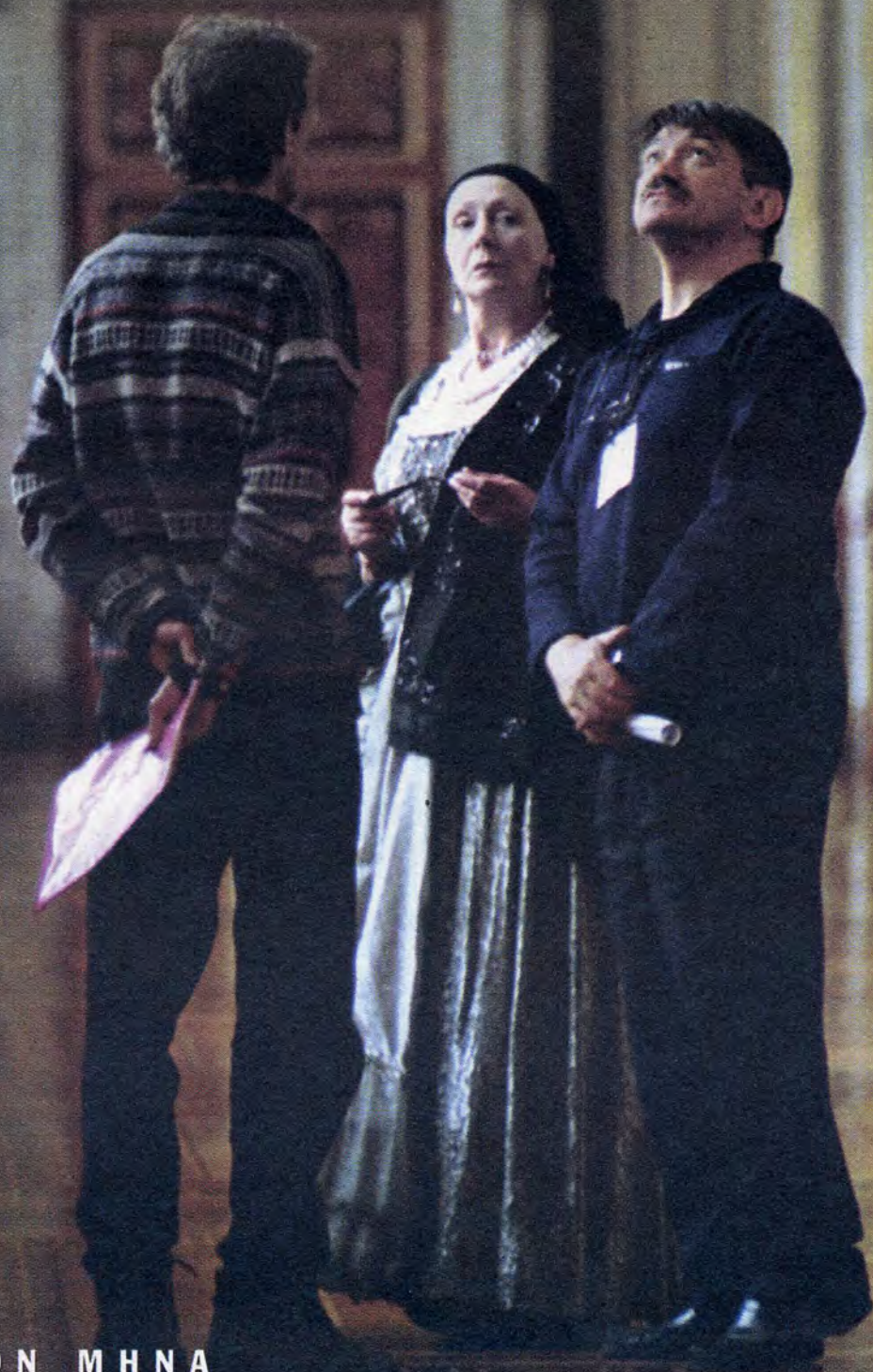
του Σωτήρη Ζήκου

Αφηγείται ένα ταξίδι χωρίς όρια, ιστορικά ασυνεχές αλλά κινηματογραφημένο χωρίς διακοπές, από τον 17ο μέχρι τον 20ο αιώνα. Καθώς δύο άντρες συναντιούνται, ένας αόρατος για τους γύρω του σύγχρονος Ρώσος κινηματογραφιστής, που βρίσκεται μαγικά στο Μουσείο Ερμιτάζ της Αγίας Πετρούπολης στις αρχές του 18ου αιώνα με ένα Γάλλο διπλωμάτη του 19ου αιώνα και ταξιδεύουν στο χρόνο μαζί. Σε μια ταινία διάρκειας περίπου 90 λεπτών χωρίς ούτε ένα cut που γυρίστηκε με μία

και μοναδική λήψη στους χώρους του Ερμιτάζ, σε ψηφιακό βίντεο βέβαια και μ' ένα ειδικό σύστημα αποθήκευσης 100 λεπτών ασυμπίεστου υλικού, πριν μεταγραφεί σε φιλμ των 35mm. Και μιλάμε για ταινία-μονοπλάνο με περισσότερους από 800 ηθοποιούς, 3 ζωντανές ορχήστρες, εκατοντάδες κομπάρσους, 22 βοηθούς σκηνοθέτες και μια κάμερα να κινείται συνεχώς και παντού και να καταγράφει απ' όλες τις δυνατές οπτικές γωνίες, σε χώρους που φωτιστικά ισοδυναμούν με 33 πλανά, που χρειάστηκαν μήνες προβών για να συντονισθούν. Ένα τεχνικό και σκηνοθετικό επίτευγμα που ήδη έχει καταχωρηθεί στην ιστορία του —μέλλοντος— κινηματογράφου. Προσφέροντας στο θεατή μια μοναδική αισθητική εμπειρία: ενός ταξιδιού μέσα στο χρόνο. Γιατί στον κινηματογράφο τα πάντα είναι χρόνος, όποια κι αν είναι τα μέσα που χρησιμοποιεί.

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ
ΟΛΥΜΠΙΟΝ
ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΜΑΡΤΙΟΣ 2003 ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 128
RENAULT

Russian Ark

ΓΙΑ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΜΗΝΑ

2 Τα σχολεία πάνε σινεμά:

προβολές ταινιών σε εκπαιδευτικά προγράμματα και **Μονογραφία του Fritz Lang** στη σειρά «Μεγάλοι Δημιουργοί του 20ου αιώνα»

3 Πόσο serial killer είναι το Χόλιγουντ; στο **Planet Cinema** και οι Κυριακάτικες παιδικές προβολές

4 Σε πρώτη προβολή: Η ιρανική **Βροχή**, η σουηδική **Λίλια για πάντα** και οι ελληνικές **Κί αόριστο μέρα** είναι και **Σπιρτόκουτο** το Μάρτιο

5 Σε πρώτη προβολή: **Δυσκολίες αποχαιρετισμού: ο μπαμπάς μου** της Πέννυς Παναγιωτοπούλου και το αριστούργημα του Αλεξάντρ Σοκούροφ **Ρωσική Κιβωτός**

6 **CineNews** απ' όλον τον κόσμο και πέντε σκηνοθέτες καταθέτουν τις εμπειρίες τους για τη σκηνοθεσία στις **Εικόνες και Ιστορίες**

7 Όψεις Φεστιβάλ: Από τις Κάννες στη Βενετία κι από εκεί στο Βερολίνο, στα **Φεστιβάλ του κόσμου**

τα σχολεία πάνε σινεμά

Από τον Νοέμβριο μέχρι τον Μάιο, κάθε πρωί από τη Δευτέρα έως και την Παρασκευή στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT και στην αίθουσα ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ.

Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης συνεχίζει το πρόγραμμα προβολών για μαθητές των σχολείων της α/βαθμιας και β/βαθμιας εκπαίδευσης με ταινίες εγκεκριμένες από την επιτροπή Θεαμάτων της Εκπαιδευτικής Διεύθυνσης. Η επιλογή των ταινιών καλύπτει τις ηλικιακές διαβαθμίσεις κι έγινε με κριτήριο το περιεχόμενο και την αισθητική τους και είναι οι εξής:

Ταινίες κινουμένων σχεδίων (μεταγλωτισμένες, κανονικής διάρκειας)

• Φαντασία 2000

• Πίτερ Παν - Επιστροφή στη χώρα του Ποτέ

• Χαμένη Ατλαντίδα

Ντοκιμαντέρ

• Ταξιδιάρικα Πουλιά

Σκηνοθεσία: Ζακ Περέν, γαλλικής παραγωγής 2000. Διάρκεια: 90'.

• Ημερολόγια Καταστροφών - Γιώργος Σεφέρης

Σενάριο - σκηνοθεσία Σ. Χαλαραμπόπουλος, ελληνικής παραγωγής 2001. Διάρκεια 70'

• Αγέλαστος Πέτρα

Σενάριο - σκηνοθεσία Φίλιππος Κουτσαφτής, ελληνικής παραγωγής 2001. Διάρκεια 87'.

Ταινίες μυθοπλασίας

• Μπίλι Έλιοτ, γεννημένος χορευτής

Σκηνοθεσία Στίβεν Ντάλντρι, παραγωγή Μεγ. Βρετανία, 2000. Διάρκεια 111'.

• Ένα χελιδόνι έφερε την άνοιξη

Σκηνοθεσία Κριστιάν Καριόν, γαλλική παραγωγή 2001. Διάρκεια 90'.

Επικοινωνήστε μαζί μας στα τηλέφωνα 2310 378636 και 2310 378622 (κυρία Αγγελική Παπαποστόλου, κυρία Μαρία Τσιώλα) για δηλώσεις συμμετοχής.

Fritz Lang: Μονογραφία

Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, με την ευκαιρία της πλήρους αναδρομής στο έργο του μεγάλου δημιουργού Fritz Lang στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη, παρουσιάζει τη μονογραφία Fritz Lang.

Πρόκειται για μια ιδιαίτερα πλούσια έκδοση 400 σελίδων, η οποία φωτίζει άγνωστες πτυχές της προσωπικότητας, της ζωής και του έργου του σκηνοθέτη, μέσα από μια ευρεία επιλογή κειμένων, μελετών και σπάνιων ντοκουμέντων. Το βιβλίο ανήκει στη σειρά «Οι μεγάλοι δημιουργοί του 20ού Αιώνα». Την ειδική έκδοση επιμελήθηκε ο Νίκος Σαββάτης με τη συνεργασία του Μιχάλη Δημόπουλου στην έρευνα και την επιλογή των κειμένων. Υπεύθυνος για την γλωσσική επιμέλεια είναι ο Αχιλλέας Κυριακίδης. Η έκδοση πραγματοποιήθηκε σε συνεργασία με τις Εκδόσεις Καστανιώτη.

Πιο συγκεκριμένα, η μονογραφία Fritz Lang περιλαμβάνει:

• Προσεγγίσεις και μελέτες για το έργο του δημιουργού από μελετητές, θεωρητικούς και διάσημους σκηνοθέτες που προέρχονται από την Γερμανία, τη Γαλλία, τη Βρετανία, την Ιταλία, τις ΗΠΑ, την Αυστραλία, την Ελλάδα. Ενδεικτικά, κείμενα της έκδοσης υπογράφουν σημαντικοί Γάλλοι σκηνοθέτες, όπως οι Jacques Rivette, Jean-Luc Godard, François Truffaut, ο πρόδρομος της νουβέλ βαγκ Georges Franju, η ιστορικός του γερμανικού κινηματογράφου Lotte H. Eisner, ένας από τους βασικούς εμπνευστές της «κινηματογραφοφιλίας» στη μεταπολεμική Γαλλία Jean Douchet, ο διάσημος Αμερικανός σκηνοθέτης αλλά και κριτικός Peter Bogdanovich, ο θεωρητικός του σινεμά Raymond Bellour, ο μελετητής του Lang Paolo Bertetto και ο συνθέτης, μουσικολόγος και κριτικός Michel Chion.

Από ελληνικής πλευράς, στην έκδοση υπογράφουν μελέτες και αναλύσεις τους κριτικοί και θεωρητικοί κινηματογράφου, όπως οι Μιχάλης Δημόπουλος, Νίκος Σαββάτης, Ειρήνη Στάθη, Θεόδωρος Σούμας, Νίκος Κολοβός, Τάσος Γουδέλης, Δημήτρης Κερκινός, Μπάμπης Ακτσόγλου, Αλέξης Ν. Δερμετζόγλου, Μαρία Γαβαλά, Θωμάς Λιναράς, Δημήτρης Μπάμπας, Ηλίας Κανέλλης.

• Κείμενα του ίδιου του δημιουργού και συνεντεύξεις που φωτίζουν το πρόσωπό του, τις πηγές της έμπνευσής του και την οπτική του πάνω στον πολιτισμό, τον κινηματογράφο, τη σκηνοθεσία, την ηθοποιία.

• Ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον τμήμα του βιβλίου τιτλοφορείται «Ντοκουμέντα» και περιέχει μαρτυρίες συνεργατών του Λανγκ, συνεντεύξεις από συναδέλφους του και ντοκουμέντα που ρίχνουν φως στις εκφάνσεις της προσωπικής και καλλιτεχνικής του ζωής.

• Πλούσιο και σπάνιο φωτογραφικό υλικό

• Αναλυτική βιογραφία και φιλομορφία που περιλαμβάνει ζενερικ, συνόψεις, κριτικές όλων των ταινιών του ακόμη και αυτές στις οποίες έχει εργαστεί με την ιδιότητα του σεναριογράφου, του ηθοποιού αλλά και σχέδιά του τα οποία δεν πρόλαβε να πραγματοποιήσει ποτέ.

Το βιβλίο Fritz Lang στοιχίζει 45€ διατίθεται στο βιβλιοπωλείο του ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT στη Θεσσαλονίκη, στον ειδικά διαμορφωμένο χώρο του κινηματογράφου ΑΠΟΛΛΩΝ RENAULT FILMCENTER (ΕΚΚ) στην Αθήνα και σε επιλεγμένα βιβλιοπωλεία.

Studio ENTROPIA &

OKLAHOMA UNIVERSITY FILM & VIDEO STUDIES

ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ
ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΟΙ
ΗΘΟΠΟΙΟΙ
ΟΠΕΡΑΤΕΡ
ΜΟΝΤΕΡ

ΣΠΟΥΔΕΣ

Διευθυντής ο σκηνοθέτης
των βραβευμένων ταινιών
«Μπίζνες στα Βαλκάνια» και
«Ο Παράδεισος ανοίγει με αντικλείδι»
και 10 θεατρικών έργων

Βασίλης Μπουντούρης

Studio ENTROPIA 4 ΧΡΟΝΙΑ 14 ΒΡΑΒΕΙΑ

Π.Π. Γερμανού 18, τηλ. 2310 222694 / studioen@panafonet.gr

ΟΛΥΜΠΙΟΝ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 128 • ΜΑΡΤΙΟΣ 2003

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΛΗΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΛΛΙΤΣΗΣ,
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΓΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:

Πλ. Αριστοτέλους 10, 546 23 Θεσσαλονίκη
Τηλ.: 2310 378 400

e-mail: info@filmfestival.gr

www.filmfestival.gr

EUROPA ★ CINEMAS

Για παρατηρήσεις, σχόλια, ιδέες,
προτάσεις για το Φεστιβάλ Κινηματο-
γράφου και το Πρώτο Πλάνο, στείλτε
το mail σας στη διεύθυνση
newslist@filmfestival.gr

ΤΙΜΕΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT - ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΟΒΟΛΗΣ

ΑΠΛΟ: 6,50€ • CINEKARTAF: 5,30€
Κάθε Πέμπτη γενική είσοδος 5,30€

ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ - ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΑ

ΑΠΛΟ: 5€ • CINEKARTAF: 4€

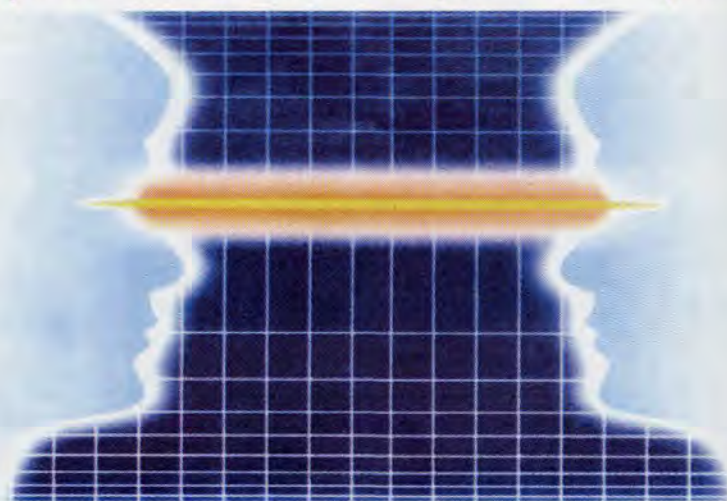
ΣΙΝΕΑΚ: 3€ • ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ: 3€

ΜΕΤΑΜΕΣΟΝΥΧΤΙΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Είσοδος μόνο με προσκλήσεις

Για πληροφορίες σχετικά με το πρόγραμμα και επιβε-
βαίωση της ημέρας και ώρας προβολής των ταινιών,
τηλεφωνήστε στο 2310 378 404.

Εμείς σας κοιτάμε στα μάτια

Η ζεστή και ανθρώπινη σχέση με τους πελάτες
μας, η υψηλή κατάρτιση των στελεχών μας, η
συνέπεια στις οικονομικές υποχρεώσεις μας,
κάνουν την επιτυχία μας...

αναπόφευκτη

INTERLIFE

επικοινωνεί με τον πελάτη

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ

INTERLIFE 14ο χλμ. Ε.Ο. Θεσσαλονίκης - Πολύγυρου, Τ.Κ. 57001, Θέρμη, Τ.Θ. 218, Θεσσαλονίκη
τηλ. κέντρο: 2310 499000, fax: 2310 499099, site: www.interlife.gr, e-mail: interlif@interlife.gr

Περιφερειακές Διευθύνσεις

Αθήνα: Συγγρού 155, Τ.Κ. 171 21, τηλ.: 210 9334994, fax: 210 9334773

Ρόδος: Α. Μαρίας & Λεμεσσού 43, Τ.Κ. 85100, τηλ.: 22410 29800, fax: 22410 31200

Πάνω από εννιά δισεκατομμύρια άνθρωποι έχουν πεθάνει στις 25 πιο εμπορικές ταινίες του Χόλιγουντ. Ένα παθιασμένο αντιπολεμικό ντοκιμαντέρ με τίτλο *Over Nine Billion Dead Served* «ξεγυμνώνει» την εμμονή του Χόλιγουντ με το θάνατο και τις μαζικές εξολοθρεύσεις ανθρώπων.

Πόσο serial killer είναι το Χόλιγουντ;

Την ώρα που ο Μπους και οι συνεργάτες του κάνουν τους καουμπόδες στο Ιράκ, ένα ντοκιμαντέρ σχετικό με τη θανατολαγνεία του Χόλιγουντ απειλείται με απαγόρευση της προβολής του. Όλα ξεκίνησαν όταν ο Πίτερ Λίβινγκστον, πρώην διευθυντής παραγωγής σε ταινίες όπως το *Jurassic Park* και το *Star Wars* και κάτοχος διδακτορικού στην ψυχολογία, αποφάσισε να μελετήσει το θέμα της βίας στο αμερικάνικο σινεμά. Η κινηματογραφική του εργασία - προϊόν κριτικής έρευνας στηρίχθηκε πάνω στις 25 πιο εμπορικές ταινίες του box office όπως αυτές καταγράφηκαν το 1997, χρησιμοποιώντας αποσπάσματά τους για να τεκμηριωθεί η θέση του ντοκιμαντέρ. Τα «ευρήματα» όμως αυτής της ανάλυσης ήταν τόσο αποκαλυπτικά που προκάλεσαν νευρικές διαταραχές στο Χόλιγουντ, οδηγώντας τρία μεγάλα στούντιο -Fox, Sony-Columbia, Universal- να απειλήσουν τον Λίβινγκστον με μήνυση και να απαιτήσουν την καταστροφή του φιλμ. Η συνέχεια δίνεται αυτό τον καιρό στο ομοσπονδιακό δικαστήριο του Σαν Φρανσίσκο, όπου ο σκηνοθέτης διεκδικεί το δικαίωμα της ελεύθερης χρήσης clips από τις εν λόγω ταινίες -κάτι που κατοχυρώνεται και συνταγματικά όταν σκοπός είναι η κριτική και η εκπαίδευση- και το δικαίωμα της προβολής του, ενώ το Χόλιγουντ έχει αντίρρηση είτε όχι. Ο ίδιος λέει χαρακτηριστικά: «Η ιδέα ήταν να κάνω μια εμπειρική εξέταση των ταινιών αλλά γρήγορα κατάλαβα πως τα παραδείγματα και τα θέματα που παρουσιάζονται σε αυτά τα φιλμ δε θα γίνονταν πιστευτά αν χρησιμοποιούσα τις λέξεις ενός βιβλίου ή ενός άρθρου. Οι εικόνες αυτών των ταινιών είναι συχνά εκπληκτικές και τρομακτικές με τέτοιο τρόπο που απαιτούν τη 'μεταμορφωτική' χρήση του πρωτότυπου υλικού για να τεκμηριωθεί το αντικείμενο. Κυριολεκτικά, πρέπει να το δεις για να το πιστέψεις».

Over Nine Billion Served Dead

Το διάρκειας 86 λεπτών ντοκιμαντέρ που ο δημιουργός του έκανε το λάθος τακτικής να το δείξει στα φεστιβάλ των στούντιο πριν να υποβάλει για συμμετοχή σε διάφορα διεθνή φεστιβάλ, δεν κρύβει τίποτα. Χαρακτηρίζει ανησυχητική έως και παρanoiική τη συμπεριφορά του Χόλιγουντ απέναντι στην επικίνδυνη της βίας στα φιλμ και σε μια συνολική αποτίμηση των 25 ταινιών βγάζει το ακόλουθο πόρισμα: Μόνο σε δύο ταινίες δεν υπήρξε κανένας σκοτωμός (*Κυρία Νταφάιρ* και *Μόνος στο Σπίτι*), δεκάξι δείχνουν ανθρώπους να πεθαίνουν και να επανέρχονται στη ζωή, μόνο σε δύο ο θάνατος είναι φυσικός (ο χαμός της μητέρας της Σκάρλετ Ο' Χάρα στο *Όσα παίρνει ο άνεμος* και στο *Forrest Gump* η απώλεια της μητέρας και της φιλενάδας του ήρωα), μόνο ένα φιλοξενεί τη γέννηση ενός παιδιού το οποίο επιβιώνει (η κόρη της Σκάρλετ στο *Όσα παίρνει ο άνεμος*) και σε μερικά οι μαζικοί θάνατοι είναι τόσο εκτεταμένοι που ο Λίβινγκστον μείτρησε περίπου εννιά δισεκατομμύρια πτώματα αν και όλοι οι θάνατοι δεν είναι ορατοί στη μεγάλη οθόνη διαγυμνού οφθαλμού. Πως βγήκε τώρα το νούμερο 9 δισεκατομμύρια; Ο σκηνοθέτης το δικαιολογεί μέσα από δύο χαρακτηριστικά παραδείγματα ταινιών. Στο *Star Wars*, όπως λέει, ένας άσπρος και μπλε πλανήτης εξαστιμάται και μπορεί να πλεγεί Αλντερράν, όλοι όμως ξέρουμε πως από τους 109 πλανήτες που είναι γνωστοί στην αστρονομία μόνο ένας φιλοξενεί ανθρώπινα όντα και οι άνθρωποι στην ταινία που αναφέρουν ως «ασπίτη». Δεδομένου ότι η Γη έχει έξι δισεκατομμύρια κατοίκους, έχουμε τον πρώτο υπολογισμό. Μετά, στο *Terminator 2*, ο χαρακτήρας αναφέρει κάποια στιγμή ότι «τρία δισεκατομμύρια

άνθρωποι έχουν σκοτωθεί» κι έτσι βγαίνει η μακάβρια στατιστική του Χόλιγουντ, χωρίς μάλιστα να προστίθενται και τα 427 εκατομμύρια του *Independence Day* (όπου η γη δέχεται επίθεση μαύρων και άσπρων εξωγήινων που θέλουν να σκοτώσουν εκατομμύρια κόσμο χωρίς καμία εξήγηση...)

Αχ αυτοί οι κακοί Άραβες!

Μια άλλη ενδιαφέρουσα παράμετρος του ντοκιμαντέρ είναι τα στερεότυπα που με εμμονή χρησιμοποιεί το αμερικάνικο σινεμά. Ο Λίβινγκστον παραθέτει 11 ισχυρισμούς για τη δαιμονοποίηση των μαύρων και των Αράβων (όπως για παράδειγμα ο κακός άραβας στο *Κυνηγοί της Χαμένης Κιβωτού* και οι δύο Λίβυοι τρομοκράτες στο *Back to the*

future), λιγότερο των Ασιατών και των Ναζί που μάλλον χρησιμοποιούνται για περισσότερη ποικιλία. Επίσης σκοτώνονται περισσότεροι άνδρες απ' ό,τι γυναίκες, ενώ ο φυσικός θάνατος και η αναγέννηση της ζωής σχεδόν αγνοούνται. «Πολλά από τα στούντιο παίρνουν αποστάσεις από τις εικόνες που χρησιμοποιήσα. Θέλουν να ρευστοποιήσουν το θάνατο, τους σκοτωμούς και τις στυγνές δολοφονίες αλλά δεν θέλουν να αναλάβουν καμία ευθύνη γι' αυτό που κάνουν. Αν δεν θέλουν να αναλάβουν το ηθικό κόστος τότε ίσως δεν θα έπρεπε να ενθαρρύνουν εξ αρχής τη χρήση στερεοτύπων για να κεφαλαιοποιήσουν την διασκεδαστική σφαγή δισεκατομμυρίων αθώων ανθρώπων» σχολιάζει ο σκηνοθέτης.

Καμουφλαρισμένη βία

Ο Λίβινγκστον ξεμπερσιάζει σε πολλές περιπτώσεις την «έξυπνη» τακτική του Χόλιγουντ να μην δείχνει σκοτωμούς αλλά να τους υπαινίσσεται. Τα παραδείγματα του είναι κάπως υπερβολικά και συχνά αστεία αλλά χρησιμοποιούνται για να καταδείξουν μια ολόκληρη φιλοσοφία των στούντιο. Στην *Κυρία Νταφάιρ* μπορεί να μην έχουμε απώλεια ανθρώπινων ζωών αλλά πέντε αστακοί βράζονται ζωντανοί με χαρακτηριστική άνεση στην κατασρόφη του Ρόμπιν Γουίλιαμς. Ακόμα και στο *Toy Story* βλέπουμε ολόκληρες στρατιές παιχνιδιών να εξαφανίζονται με τον ίδιο τρόπο που πολλή ανθρωπότητα ζωάκια σκοτώνονται στο *Lion King*. «Είναι η αναγέννηση μια ανταμοιβή για το θρήνο, ένας τρόπος να πουλήσεις περισσότερο pop corn ή ένα εύκολο εργαλείο για να αναπυχθεί μια κινηματογραφική πλοκή» αναρωτιέται ο Λίβινγκστον, αναφερόμενος στον ενθουσιασμό του Χόλιγουντ πεθαίνει και να ανασταίνει κινηματογραφικούς ήρωες, όπως συμβαίνει στα *Σαγόνια του Καρχαρία*. Και καταλήγει: «Βασικά οι ταινίες αγνοούν τους πραγματικά νεκρούς και όσους πενθούμε τους επαναφέρει στη ζωή». Ένας εκ των δικηγόρων του Λίβινγκστον, ο Μπιλ Σίμπις, έχει τη δική του ερμηνεία για την υπόθεση: «Το φιλμ δίνει στους κινηματογραφιστές μια οπτική 180 μοιρών και τους δείχνει ως δημιουργούς ενός διανοητικού τοπίου που οδηγεί τους Αμερικανούς σε πόλεμο. Δεν υπάρχει καμία καλύτερη απόδειξη από το ίδιο το υλικό του ντοκιμαντέρ». Νομικοί πάντως, ειδικοί σε θέματα πνευματικής ιδιοκτησίας θεωρούν πως ο Λίβινγκστον θα δικαιωθεί στο δικαστήριο και θα μπορέσει να προβάλει τη δουλειά του στα μεγάλα φεστιβάλ όπως σκόπευε να κάνει από την αρχή.

Οι ταινίες

Τα φιλμ που αναλύονται στο *Over Nine Billion Served Dead* είναι: *Ο Πόλεμος των Άστρων* (1977), *E.T.*, *Ο Εξωγήινος* (1982), *Τζουράσικ Παρκ* (1993), *Φόρεστ Γκαμπ* (1993), *Ο βασιλιάς των λιονταριών* (1993), *Η επιστροφή των Τζεντάι* (1983), *Μέρα Ανεξαρτησίας* (1995), *Η Αυτοκρατορία αντεπιτίθεται* (1980), *Μόνος στο Σπίτι* (1990), *Τα σαγόνια του καρχαρία* (1975), *Μπάτμαν* (1989), *Οι κυνηγοί της χαμένης κιβωτού* (1981), *Τουίστερ, Beverly Hills Cop* (1984), *Ghostbusters* (1984), *Κυρία Νταφάιρ* (1993), *Ghost* (1990), *Αλντίν* (1992), *Back to the future* (1985), *Terminator 2: Judgement Day* (1991), *Indiana Jones and the last crusade* (1989), *Όσα παίρνει ο άνεμος* (1939), *Toy Story* (1995), *Η Χιονάτη και οι επτά νάνοι* (1937), *Χορεύοντας με τους ήλκους* (1990)

παιδικές προβολές Σινεάκ

Ο Πίτερ Παν στη χώρα του Ποτέ

Ένα ταξίδι από τη γη των ανθρώπων στην Ονειροχώρα όπου τα παιδιά παραμένουν πάντα παιδιά. Όλα ξεκινούν όταν ένα αγόρι στο Λονδίνο που δεν μεγαλώνει ποτέ, ψάχνει να βρει τη χαμένη του σκιά και φτάνει στο παράθυρο των Ντάρλινγκ. Εκεί συναντά τρία παιδιά, τη Γουέντι και τ' αδελφία της Τζον και Μάικλ, και με τη βοήθεια της νεραϊδόσκονης που προσφέρει η μικροσκοπική νεραϊδόουλα Τίνκερμπελ, τους μαθαίνει να πετούν. Όλοι μαζί ξεκινούν, με κατεύθυνση το δεύτερο αστείο δεξιά, για τη Χώρα του Ποτέ. Εκεί θα αντιμετωπίσουν τον περιβόητο κακό Κάπτεν-Χουκ, που φοβάται μόνο τον κροκόδειλο που κάποτε του έφαγε το χέρι, και θα ζήσουν τη μεγαλύτερη περιπέτεια της ζωής τους. Εννοείται ότι το αγόρι με τη χαμένη σκιά είναι ο θρυλικός Πίτερ Παν.

Κυριακή 16 Μαρτίου, ώρα 12:00

Ο Αυτοκράτορας έχει κέφια

Ένα λάμα αφηγείται την ιστορία του, την εποχή που ήταν ένας αλαζόνας Αυτοκράτορας των Αζτέκων και ήθελε να καταστρέψει ένα χωριό για να χτίσει το καλοκαιρινό του παλάτι. Ο Πάτσα, ένας γιγαντόσωμος και απλοϊκός χωρικός, μάταια παρακαλά τον Αυτοκράτορα Κούσκο να αλλάξει γνώμη. Το κακό θα συμβεί όταν ο Αυτοκράτορας θα απολύσει τη συμβουλάτορά του Ίζμα, που εποφθαλμιά την εξουσία του, και τότε εκείνη θα επιχειρήσει να τον δηλητηριάσει με ένα μαγικό φίλτρο. Αντί όμως το φίλτρο να τον σκοτώσει θα τον μεταμορφώσει σε λάμα. Το λάμα-Αυτοκράτορας θα βρεθεί στο καρότσι του Πάτσα και έτσι θα αναγκαστούν οι δύο μαζί να διασχίσουν τη ζούγκλα, επιστρέφοντας πίσω στην πόλη για να λυθούν τα μάγια.

Κυριακή 23 Μαρτίου, ώρα 12:00

Μπαμπούλας Α.Ε.

Η Μπαμπούλας Α.Ε. είναι η μεγαλύτερη εταιρεία παραγωγής τρόμου με σκοπό τη συσσώρευση ενέργειας που εκλύεται από τις κραυγές των τρομαγμένων παιδιών. Ο τεράστιος Σάλι είναι ο πιο πετυχημένος στις αποστολές του φοβιστής. Βοηθός και καλύτερός του φίλος ο Μάικ, ένα γλυκύτατο αλλά ενοχλητικό τερατάκι. Ο Ράνταλ είναι ο πιο κακός φοβιστής, που έχει ανακαλύψει ένα εργαλείο που μπορεί να τρομάξει επικίνδυνα ένα παιδί και θέλει να το χρησιμοποιήσει στη μικρή Μπου, που καταφέρει να τρυπώνει στα πιο απίθανα μέρη, που ούτε μάτι ανθρώπου δεν έχει δει. Ο Σάλι μπλέκει στην υπόθεση, αποφασίζει να προστατέψει την Μπου και γίνεται χαμός. Μια πρωτότυπη κωμική περιπέτεια «εταιρικού τρόμου».

Κυριακή 30 Μαρτίου, ώρα 12:00

Βροχή Baran

Σκηνοθεσία, σενάριο: Μαγνίτ Μαγιντί.
Φωτογραφία: Μοχαμάντ Νταβουντί. **Ηθοποιοί:**
Ζάκρα Μπαχράμι, Χουσεΐν Αμπεντινί, Αμπάς
Ραχίμι, Μοχαμάντ Αμίρ Ναγί, Γκολάμ Άλι
Μπαζί. **Διάρκεια:** 95'

Ο γκρίζος κόσμος της σκληρής εργασίας και παράνομων μεταναστών φωτίζεται και λάμπει από τα συναισθήματα της εφηβικής αγάπης. 1,5 εκατομμύριο, πρόσφυγες εξ ανάγκης από το Αφγανιστάν, φιλοξενοούνται στο γειτονικό Ιράν. Διωγμένοι από τους συνεχείς πολέμους και από την οικονομική δυσανεξία αναζητούν στη γειτονική χώρα τα μέσα για να ζήσουν. Παράνομοι οικονομικοί μετανάστες γίνονται το αντικείμενο σκληρής οικονομικής εκμετάλλευσης, εργαζόμενοι σε βαριές και σκληρές δουλειές, όπως σε οικοδομές εργασίες. Ένα ατύχημα πυροδοτεί την αφήγηση: ένας Αφγανός εργάτης έχει ένα εργατικό ατύχημα. Όντας αδύναμος να εργαστεί στέλνει στη θέση του τον νεαρό του γιο. Εχθρότητα και καχυποψία είναι τα αισθήματα που προκαλεί η άφιξη του νεαρού Αφγανού σ' ένα συνάδελφο του Ιρανό. Παιδί για όλες τις δουλειές ο Λατίφ θα χάσει τη θέση του από τον νεοφερμένο και θα μετατεθεί σε πιο βαριές και δύσκολες εργασίες: ο εργοδότης θα προσπαθήσει να διευκολύνει τον αδύναμο Αφγανό. Όμως μια απροσδόκητη αποκάλυψη θα ρίξει τοίχος που υψώνει η μισαλλοδοξία και η προκατάληψη: Ο Λατίφ θα ανακαλύψει ότι το αγόρι είναι κορίτσι και λέγεται Baran. Και τότε οι ακτίνες του έρωτα και της αγάπης θα διαπεράσουν το γκρίζο τοίχο της ψυχής του και θα τον μεταμορφώσουν. Μετά την αριστουργηματική ταινία το *Χρώμα του Παραδείσου* (που προβλήθηκε φέτος) ο Ιρανός Μαγνίτ Μαγιντί επιλέγει ένα ύφος περισσότερο συγκρατημένο και νηφάλιο. Όχι όμως και λιγότερο ουσιαστικό: με τη δύναμη των αληθινών συναισθημάτων μεταμορφώνει το σκοτεινό κόσμο της παράνομης εργασίας στο φωτεινό σύμπαν της αγάπης και του έρωτα. Όπως και στην προηγούμενη ταινία έτσι και εδώ: η αινιδική αγάπη οδηγεί στη μεταμόρφωση του νεαρού Ιρανού, στην πνευματική καθαρότητα, στον εξαγνισμό από την διάχυτη κακία του αληθινού κόσμου.

Δημήτρης Μπάμπας

Λίλια για πάντα Lilja 4-ever

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Λούκας Μούντισον.
Φωτογραφία: Ουλφ Μπράντας. **Ηθοποιοί:**
Αξάνα Ακίνσινα, Άρτιορ Μπογκουτσάρεκι,
Ελίνα Μπένινσον, Λίλια Σινκάρεβα, Πάβελ
Παναμαριόφ, Τόμας Νόιμαν. **Διάρκεια:** 109'

«Για μένα ο χαρακτήρας της Μπαράν είναι ένα πρόσωπο, μια ύπαρξη, που βρίσκεται μεταξύ πραγματικότητας και φαντασίας: δεν γνωρίζουμε ούτε την φύση της ύπαρξής της. Ωστόσο έρχεται από κάπου, και αλληλίζει τον Λατίφ. Βλέπουμε ότι γίνεται πιο ευγενικός, ενώ στην αρχή της ταινίας είναι κάθε άλλο από ευγενής. Είναι πολύ βίαιος. Έτσι η αποστολή της Μπαράν είναι να αλληλίζει τον Λατίφ, να αποκαλύψει όλα τα στοιχεία της προσωπικότητάς του.» **Μαγνίτ Μαγιντί, σκηνοθέτης**

Baran

Κι αύριο μέρα είναι

«Είναι μια ταινία με ηρωίδα μια γυναίκα. Θα μπορούσε να την έχει σκηνοθετήσει ένας άνδρας ίσως με άλλη ματιά που θα είχε άλλο ενδιαφέρον. Είναι μια μικρή ιστορία που η αφορμή της είναι μια σύμβαση σχεδόν: η Αλεξάνδρα ψάχνει στην Αθήνα. Τι θα σκεφτεί, τι θα ανακαλέσει, τι θα την εκπλήξει έχει σημασία, τα πιο μικρά πράγματα της ζωής, τα πιο πραγματικά.» **Δώρα Μασκλαβάνου, σκηνοθέτις**

Η 16χρονη Λίλια ζει σ' ένα υποβαθμισμένο προάστιο, κάπου στην πρώην Σοβιετική Ένωση. Η μητέρα της έχει πάει να ζήσει στην Αμερική με το φίλο της, και η Λίλια περιμένει πότε θα της πουν να πάει κι εκείνη. Η μητέρα της, όμως, δεν της στέλνει ούτε γράμμα ούτε χρήματα, κι ύστερα από λίγο η Λίλια συνειδητοποιεί ότι έχει εγκαταλειφθεί. Μετακομίζει σ' ένα μικρό, ερειπωμένο διαμέρισμα χωρίς ρεύμα ή θέρμανση. Καταρρακωμένη και απένταρη, δεν ελπίζει πια σε τίποτα. Ο μόνος φίλος της είναι ο 11χρονος Βολόντια που κοιμάται καμιά φορά στον καναπέ της. Τα πράγματα, όμως, αλλιάζουν, όταν η Λίλια ερωτεύεται τον Αντρέι. Εκείνος της λείπει να τον ακολουθήσει στη Σουηδία και να ξεκινήσουν μια νέα ζωή. Ο μικρός Βολόντια ζηλεύει και βλέπει τον Αντρέι με καχυποψία, αλλιά η Λίλια ετοιμάζει τα πράγματά της. Ξαφνικά, βρίσκεται καθισμένη σ' ένα αεροπλάνο με προορισμό τη Σουηδία, χωρίς να ξέρει τι θα γίνει στη συνέχεια...

Ο 33χρονος σουηδός Λούκας Μούντισον έχει χαρακτηριστεί από τον Ίγκμαρ Μπέργκμαν ως ο πιο ταλαντούχος νέος σκηνοθέτης της χώρας του. Πριν ασχοληθεί με την σκηνοθεσία έγραφε ποίηση. Η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του, το *Fucking Amal*, απέσπασε το 1998 πολύ καλές εντυπώσεις τόσο από τους κριτικούς όσο και από το κοινό. Είχε διανομή σε πολλές χώρες εκτός Σουηδίας. Ακολούθησε το *Together*, το οποίο έτυχε ακόμη καλύτερης αποδοχής, σε σημείο να χαρακτηριστεί από Αμερικανούς και Βρετανούς ως ταινία της χρονιάς 2000. Κοινό τους θέμα είναι οι προβληματισμοί της νεολαίας από το ξεκίνημα της εφηβι-

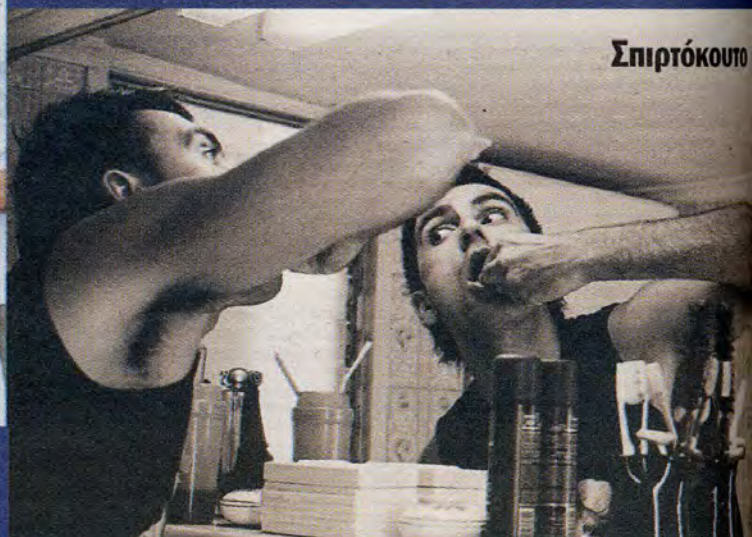
νούριο σπίτι όπου θα φωλιάσει τα όνειρα της. Περιπλανιέται στους δρόμους της Αθήνας τις αυγουστιάτικες μέρες πριν τον εορτασμό της Παναγίας, συναντά ανθρώπους ποικίλων τάξεων, ηλικιών, συμπεριφορών αλλιά την πολυπόθητη ευκαιρία να στέγαση όχι. Ανησυχεί αλλιά κάνει κουράγιο για χάρη του μικρού της γιου. Οι ανησυχίες της επιβεβαιώνονται και προς στιγμήν χάνει την εμπιστοσύνη τους για τους ανθρώπους. Μέχρι τη στιγμή που η ζωή της δείξει τη φωτεινή της πλευρά. Αν Δώρα Μασκλαβάνου είναι η δημιουργός το αλλημισό της ταινίας ανήκει δικαιωματικά στην πρωταγωνίστρια της Ταμίλα Κουλίεβα που με συνέπεια και εσωτερική δύναμη έδωσε ανάσα και ζωή στην Αλεξάνδρα.

Νίκος Πουρλιός

Lilja 4-ever

«Διάβασα κάπου κάτι που είναι δύσκολο να αποδειχτεί αλλιά που πρέπει να είναι κοινά στη πραγματικότητα, ότι το 40% των γυναικών μιας συγκεκριμένης ηλικίας στη Μολδαβία έχουν πουλήσει έρωτα. Είναι σχεδόν οι μισές γυναίκες κι αυτό είναι που σε κάνει να κλάψεις. Είναι φρικτό.» **Λούκας Μούντισον, σκηνοθέτης**

Σπιρτόκουτο

κής ηλικίας και η σχέση των νέων με τους μεγάλους.

Με το Λίλια για Πάντα πραγματεύεται το θέμα της εμπορίας του ανήλικου έρωτα όπως συμβαίνει αυτή τη στιγμή μεταξύ Μολδαβίας και Σουηδίας αλλιά και Μολδαβίας-Ελλάδας.

Κι αύριο μέρα είναι

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Δώρα Μασκλαβάνου.
Φωτογραφία: Κωστής Γκίκας. **Μουσική:** Νίκος Ευδάνης. **Ηθοποιοί:** Ταμίλα Κουλίεβα, Στέφανος Καραντινάκης, Εύα Βλαχάκου, Μηνάς Χατζησάββας. **Διάρκεια:** 87'

Η Αλεξάνδρα ζει με τον γιο της στην Κηφισιά. Οι συνθήκες της ζωής την εξαναγκάζουν να μαζεύει τα υπάρχοντά της και να μετακομίζει. Ο μικρός γιος της αντιδρά, ο σύζυγος της που έχει πεθάνει την επισκέπτεται στα όνειρα της και της μιλά, ο εραστής της την έχει αγκαλιά αλλιά δεν τοημά να της απλώσει το χέρι, να δεσμευτεί μαζί της. Η Αλεξάνδρα πρέπει να βρει το κουράγιο να αντέξει τις αντιξοότητες που την περιτριγυρίζουν, να κατακτήσει την ισορροπία της και να βρει και-

Σπιρτόκουτο

Σκηνοθεσία: Γιάννης Οικονομίδης. **Σενάριο:** Γιάννης Οικονομίδης, Λένια Σπυροπούλου.
Φωτογραφία: Δημήτρης Χωριανόπουλος.
Ηθοποιοί: Ερρίκος Λίτσας, Ελένη Κοκκίδου, Κώστας Ξυκομπνός, Γιάννης Βουλγαράκης, Ιωάννα Ιβανούδη. **Διάρκεια:** 80'

Το οικογενειακό μακελειό με πρωταγωνιστή τον Δημήτρη, ιδιοκτήτη καφετέριας, δεν αργεί να ξεσπάσει, και σε μια μέρα μέσα όλα τινάζονται στον αέρα. Το διαμέρισμα στον Κορυδαλλό, μετατρέπεται σε πεδίο μάχης, η βία χτυπάει κόκκινο, τα πρόσωπα μπαινοβγαίνουν στο «σπιρτόκουτο» με τη θερμοκρασία της απόγνωσης τους. Η σύζυγος, Μαρία, τα παιδιά-λουλούδια, το υπόλοιπο σκυλολόι, όλοι εναντίον όλων, και στη μέση ο φωνακλής pater familias. Καθώς έρχεται η νύχτα, η «αγία ελληνική οικογένεια» πάει στο διάολο. Ο δεύτερος γύρος αρχίζει, η κτηνωδία σεβφίρεται σε ακόμα μεγαλύτερες δόσεις και η πτώση του Δημήτρη μοιάζει να μην έχει τέλος...

**Ρωσική Κιβωτός
Russian Ark**

Σκηνοθεσία: Αλεξάντρ Σοκούροφ. Σενάριο: Ανατόλι Νικιφόροφ, Αλεξάντρ Σοκούροφ. Φωτογραφία: Τίμαν Μπούντερ. Μοντάζ: Σεργκέι Ιβάνοφ, Στέφαν Σιούπεκ, Μπετίνα Κούντς. Ηθοποιοί: Σεργκέι Ντρέιντεν, Μαρία Κουζνετσόβα, Λεονίντ Μαζγκαβόι, Μικαίλ Πιστρόφσκι, Νταβίντ Τζιοργκοβάνι, Αλεξάντερ Χαμπάν. Διάρκεια: 96'

Τεχνολογικό επίτευγμα, αλλή και ποιητική περιπλάνηση στα πρόσφατα διακόσια χρόνια ιστορίας της Ρωσίας, η ταινία είναι η πιο σαφής απόδειξη των σκηνοθετικών ικανοτήτων του Aleksandr Sokurov. Αποτέλεισμα από ένα διάστημα 90 περίπου λεπτών μονοπλάνο, χωρίς καμιά απολύτως επέμβαση στο μοντάζ, η ταινία κινηματογραφήθηκε με ψηφιακή κάμερα και χωρίς φιλμ: οι εικόνες αποθηκεύθηκαν σε ειδικά κατασκευασμένους για την περίπτωση σκληρούς δίσκους. Ο διευθυντής φωτογραφίας Τίμαν Μπούντερ (Τρέξε, Λόλα, Τρέξε) περιπλάνηθηκε στους διαδρόμους και στα 33 διαφορετικά δωμάτια του Μουσείου Ερμιτάζ της Αγίας Πετρούπολης (πρώην Χειμερινά Ανάκτορα) καταγράφοντας τόσο τον εκτυφλωτικά λαμπρό διάκοσμό τους όσο και την παρουσία πάνω από 2000 κομπάρων.

Δύο είναι τα κεντρικά πρόσωπα σ' αυτή την περιπλάνηση. Ένας Γάλλος διπλωμάτης, ένας μαρκήσιος του 19 αιώνα, που περιπλάνιεται μέσα στις αχανείς χώρους και διατρέχει τον χρόνο. Σύνοδος σ' αυτό το ταξίδι (εκτός από τον θεατή) είναι και ο αφηγητής. Ο λόγος του γεμάτος πικρή μελαγχολία διαμορφώνει τις τελικές εντυπώσεις. Ο λαβύρινθος των διαδρομών, οι αίθουσες χορού, τα ιδιαίτερα διαμερίσματα των αυτοκρατόρων, οι αίθουσες τελετών, είναι τα σημεία στάσης. Τα πρόσωπα που συναντάμε ανήκουν στο λαμπρό όσο και ταραχώδεις παρελθόν της Ρωσικής ιστορίας: η Μεγάλη Αικατερίνη, ο Μέγας Πέτρος, ο τελευταίος τσάρος Νικόλαος, η γυναίκα του Αλεξάνδρα και τα παιδιά τους. Οι συνομιλίες των Ανακτόρων, οι λαμπρές τελετές και το παρασκήνιο τους (όπως η άφιξη του Πέρση πρέσβη) και τέλος οι λαμπροί χοροί της αυτοκρατορικής αυλής είναι τα επεισόδια που καταγράφονται. "Είμαστε καταδικασμένοι να ταξιδεύουμε για πάντα, να ζούμε για πάντα": Με όχημα τα φτερά του ονείρου, ο σκηνοθέτης βυθίζει τον θεατή σ' ένα σύμπαν α-χρονικό και βαθιά ποιητικό. Ο διάκοσμος των Ανακτόρων με έργα τέχνης που καλύπτουν όλο το φάσμα της ευρωπαϊκής τέχνης, οι απόηχοι των δραματικών γεγονότων της Ιστορίας, τα ιστορικά πρόσωπα αλλή και οι ανώνυμοι θαμώνες του χώρου που η αχλύ του χρόνου έχει καλύψει, συντροφεύουν τον θεατή και αποικούν το ασυνείδητο του.

Δημήτρης Μπάμπας

«Βλέπω τον Χρόνο στην ολόπτα του: ο διαρκής ενεστώτας χρόνος. Θα πρέπει να βρίσκομαι μέσα σ' αυτόν, θα πρέπει να είμαι αναπόσπαστος απ' αυτόν, όπως ο καλλιτεχνικός χώρος, όπως αυτό των πολλαπλών χώρων και όμως αδιαίρετο αρχιτεκτονικό σύνολο. Όχι κοντινά πλάνα -μόνο ένα μοναδικό πανοραμικό.»
Αλεξάντρ Σοκούροφ

«Η κινηματογράφηση με μία κάμερα, όσο και σημαντική μπορεί να είναι δεν είναι το πιο σημαντικό για μένα. Η δημιουργία της εικόνας περιλαμβάνει συγκεκριμένη εργασία με τα οπτικά, με το φως. Μετά δουλεύουμε στο χρώμα με την βοήθεια των ηλεκτρονικών -με computers- τελευταία τεχνολογίας. Σημειώστε ότι δεν αγγίξαμε την ταινία με ψαλίδια. Η τελική εικόνα είναι στην πραγματικότητα ένας καμβάς πάνω στο οποίο ο σκηνοθέτης έχει επιτύχει την σύνθεση του, με μέσα το χρώμα και το φως. Ο ήχος, η ηχητική μπάντα δίνει νέα ένταση στην αναπνοή (της εικόνας). Το έργο της κινηματογραφικής τέχνης δεν κινηματογραφείται -αντίθετα...»
Αλεξάντρ Σοκούροφ, σκηνοθέτης

Αγιωργίτικο Μπουτάρι

Η τέχνη του κόκκινου

Η τέχνη του κόκκινου αποκαλύπτεται στο Αγιωργίτικο Μπουτάρι. Από την οινοποιητική εταιρία που ανέδειξε το ελληνικό κόκκινο κρασί. Οι επιλεγμένοι ορεινοί αμπελώνες της Νεμέας και η ωρίμανσή του σε δρύινο βαρέλι του χαρίζουν το έντονο χρώμα του, την ισορροπία και το πλούσιο αρωματικό μπουκέτο του. Οι συνεχείς βραβεύσεις του σε διεθνείς διαγωνισμούς δικαιώνουν τους δημιουργούς του αλλά και τους λάτρεις του. Αγιωργίτικο Μπουτάρι. Αυθεντικό έργο της τέχνης του κόκκινου.

BOUTARI
ΠΕΜΠΤΗ ΓΕΝΕΑΣ

www.boutari.gr

ΧΟΡΗΓΟΣ 43^{ου} ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ www.filmfestival.gr

Δύσκολοι αποχαιρετισμοί: ο μπαμπάς μου

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Πέννυ Παναγιωτοπούλου. Φωτογραφία: Δημήτρης Κατσαϊτης. Ηθοποιοί: Γιώργος Καραγιάννης, Στέλιος Μάινας, Ιωάννα Τσιριγκούλη, Δέσπω Διαμαντίδου, Χρήστος Στέργιουλου, Χρήστος Μπουγιώτας.

Στα τέλη της δεκαετίας του '60 όλοι ασχολούνταν με την αναμενόμενη προσηληνωση και την ανακάλυψη ενός νέου κόσμου. Ο Ηλίας, ένα δεκάχρονο αγόρι βιάζεται κι αυτός να ανακαλύψει τον κόσμο. Προσπαθεί να αγνοεί τη ζωή στο σπίτι με τους καυγάδες των γονιών του και επιδιώκει να περνάει χρόνο με τον μπαμπά του όταν αυτός έρχεται στο σπίτι από τα ταξίδια του. Μαζί του αλλη-

στε θα παρακολουθήσει την προσηληνωση. Όμως ένα τροχαίο θα αλλιάξει τα πράγματα. Ο μπαμπάς δε θα έρθει ποτέ πια στο σπίτι. Ο Ηλίας όμως αρνείται να το πιστέψει και συνεχίζει να ζει περιμένοντάς τον. Μέσα από τα μάτια των παιδιών ο κόσμος είναι πάντα διαφορετικός. Τα όνειρα και τα θέλω καμιά φορά μπλέκονται και γίνονται ένα. Η σκηνοθέτις με περισσή ευαισθησία αποτυπώνει τον κόσμο τους και αφουγκράζεται την ψυχή του μικρού Ηλίου. Ένα παιδί που ενσαρκώνει ο Γιώργος Καραγιάννης και για την αφοπλιστικά ειλικρινή του ερμηνεία βραβεύθηκε στο φεστιβάλ του Λοκάρνο. Αξιοσημείωτη είναι και η εμφάνιση της σπουδαίας Δέσπης Διαμαντίδου σε μια κινηματογραφική επιστροφή μετά από απουσία πολλών ετών.

Βαγγέλης Ρητάς

Δύσκολοι αποχαιρετισμοί: ο μπαμπάς μου

«Η αλήθεια μου δεν είναι να ευκολοσυγκινήσω, η αλήθεια μου είναι να περιγράψω την περιπέτεια μερικών αθώων ανθρώπων. Εκ των πραγμάτων λοιπόν δε θα μπορούσε να βγει μελοδραματικό.» **Πέννυ Παναγιωτοπούλου, σκηνοθέτις**

Παίξε το ξανά

Το καλό το παλιό ξέρει κι άλλο μονοπάτι. Έτσι λοιπόν, όταν το Χόλιγουντ ξεμένει από σεναριακές ιδέες, το ρίχνει στα σίκουελ και εσχάτως στα ριμέικ κλασικών ταινιών αλλά και ευρωπαϊκών εμπορικών επιτυχιών των τελευταίων χρόνων. Τι έχουν να δουν τα μάτια μας; Την αμερικάνικη εκδοχή της περσικής γαλλικής κωμωδίας *Η γυναίκα μου είναι ηθοποιός* του Ιβάν Ατάλ, με τον Σον Πεν στο ρόλο του ζηλιάρη συζύγου και με τον Κλοντ Μπερί (του original) ως παραγωγό. Το χιτσκοκικό *Ο άγνωστος του Εξπρές* με τον Αντουάν Φουκουά (αυτό τον καιρό γυρίζει το *Tears of the Sun* με τους Μόνικα Μπελνούντι και Μπρους Γουίλις) στην καρέκλα του σκηνοθέτη. Το σενάριο που θα είναι μια ολοκαίνουρια διασκευή του βιβλίου της Πατρίσια Χάισμιθ ανέλαβε ο Ντέιβιντ Σέιττλερ. Για την Miramax, η ευκαιρία έρχεται από τη Γαλλία και ακούει στο όνομα *Τανγκί*. Το τριαντάχρονο μαμόθρεφτο του πρωτότυπου φιλμ θα ερμηνεύσει στο ριμέικ ο Τζον Φάλκον, ένας νέος κωμικός ο οποίος έκανε το καινό να πεθάνει στο γέλιο μέσα από το σόου *Saturday Night Live* και τον οποίο θα δούμε στο επόμενο φιλμ του Γούντι Άλεν *Anything Else*. Η ίδια εταιρία στρατολόγησε τον σεναριογράφο Σκοτ Μάρσαλ Σμιθ (*Men of Honor*) για να διασκευάσει το αριστούργημα του Ακίρα Κουροσάουα *Οι επτά σαμουράι* (1954), στον 21ο αιώνα. Εδώ έχουμε να κάνουμε με ένα πολυπλοκό ριμέικ αφού η εν λόγω ταινία ενέπνευσε το κλασικό γουέστερν του Τζον Στάρτζες *Και οι επτά ήταν υπέροχοι* αλλά και το επιστημονικής φαντασίας *Battle beyond the stars* του Ρότζερ Κόρμαν, το 1980. Νικόλ Κίντμαν και Τζόαν Κιούζακ ενώνουν τις δυνάμεις τους στο ριμέικ του *The Stepford Wives* (1975), υπό τις σκηνοθετικές οδηγίες του Φρανκ Οζ ενώ ετοιμαστείτε και για το black *Εκπαιδύοντας τη Ρίτα* του 1983 από τον ίδιο σκηνοθέτη - Λούις Γκίλμπερτ - αλλά με πρωταγωνιστές τη Χάιλε Μπέρι και τον Ντένζελ Ουάσινγκτον.

Τρεις και μοναδικοί

Τους Ζεράρ Ντεπαρτιέ, Φανί Αρντάν και Εμανουέλ Μπεάρ κατάφερε να ενώσει στο καστ της νέας της ταινίας η Γαλλίδα Αν Φοντέν. Το σενάριο του *Natalie X* το οποίο έγραψε ο Philippe Blasband της *Πορνογραφικής Σχέσης* αναφέρεται σε ένα κοί γκερλ το οποίο μπλέκεται σε περιπέτειες όταν ακολουθεί ένα πελάτη με άγριες διαθέσεις.

Βρέθηκε ο Πίτερ Σέλερς

Ο Αυστραλός Τζέφρεϊ Ρας θα εναρμόσει τελικά τον θρυλικό «Ροζ Πάνθηρα» στη βιογραφία *Η ζωή και ο θάνατος του Πίτερ Σέλερς*, υπό τις σκηνοθετικές οδηγίες του Στήβεν Χόπκινς. Η μεγάλη έκπληξη του καστ είναι η Σαρλίτ Θέρον που θα τη δούμε να υποδύεται την Μπριτ Έκλαντ, μία από τις συζύγους του διάσημου Βρετανού κωμικού.

Επιστροφή στο τσίρκο

Το πολυτάραχο πρότζεκτ *Flora Plum* της Τζόντι Φόστερ θα δει επιτέλους το φως της μέρας. Μετά την αποχώρηση του Ράσελ Κρόου, στο όχημα ανέβηκε ο Γιούαν Μακ Γκρέγκορ ενώ η Μέριλι Στρηπ θα συμμετέχει και αυτή στο πλευρό της Κλερ Ντέινς που ήταν από την αρχή στο καστ. Τα γυρίσματα θα ξεκινήσουν το φθινόπωρο του 2003.

Being Julia

Η Ανέτ Μπένινγκ θα πρωταγωνιστήσει στη διασκευή του μυθιστορήματος του Σόμερσετ Μορ *Theatre* με τίτλο *Being Julia*, στο ρόλο μιας γυναίκας που ζητάει εκδίκηση στα χρόνια του '30. Σκηνοθετεί ο Ίσταν Ζάρμπο και σενάριο ο Ρόναλντ Χάργουντ του *Πιανίστα*.

Ο Τζον Γου στο μέλλον

Τη νουβέλα του Φίλιπ Ντικ *Paycheck* θα σκηνοθετήσει ο Τζον Γου. Τον κεντρικό ρόλο ενός ηλεκτρολόγου που διαπιστώνει πως μέρος της μνήμης του έχει χαθεί και ψάχνει να ανασυνθέσει το παρελθόν του, κρατάει ο Μπεν Άφλεκ.

«Εγκεφαλικός» Κάουφμαν

Μετά τα πρωτότυπα και εκκεντρικά του σενάρια, *Στο μυαλό του Τζον Μάλκοβιτς* και *Human Nature*, και εν αναμονή της διεκδίκησης οσκαρικών βραβείων για το *Adaptation*, ο σεναριογράφος Τσάρλι Κάουφμαν ετοιμάζεται για νέο «χτύπημα». Το *Eternal Sunshine of the Spotless Mind* είναι η ιστορία ενός τεχνικού (Ελιάζα Γουντ) σε κάποιο εργαστήριο, ο οποίος χάνει τη μνήμη της σχέσης του με τη φίλη του (Κέιτ Γουίνσλετ). Για την ακρίβεια, δεν τη χάνει αλλά του την «κλέβει» με δόλιο τρόπο ο Τζιμ Κάρεϊ. Στο φιλμ αυτό, ο Κάουφμαν ξανασυνεργάζεται με το σκηνοθέτη Μισέλ Γκοντρί (*Human Nature*) ενώ το καστ συμπληρώνουν οι Μαρκ Ράφαλο, Κίρστεν Ντανστ και Τομ Γουίλκινσον. Τα γυρίσματα ξεκινούν την άνοιξη στη Νέα Υόρκη.

ΕΙΚΟΝΕΣ & ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας (dimitris01@mail.gr)

ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑΣ

Lester James Peries (Σρι Λάνκα, 1919). Φανατικός του κρίκετ. 50 χρόνια στο σινεμά, σκηνοθέτης 20 ταινιών: *"30 χρόνια άνεργος"*, δηλώνει με σαρκασμό. Βραβεύτηκε στα Φεστιβάλ Βενετίας (1953, 1971) και Μόσχας. Τιμημένος από τη Γαλλία (Legion d'honneur, 1997), την Ινδία, από τη πατρίδα του. Ο σημαντικότερος σκηνοθέτης της Σρι Λάνκα. Ρετροσπεκτίβες για το έργο του έχουν οργανωθεί στην Νέα Υόρκη (MOMA), Τεχεράνη, Βομβάη, Σίντνεϊ, Οτάβα, Δελχί, Σιγκαπούρη. Εγκωμιαστικά σχόλια για το έργο του δημοσιεύτηκαν στα Cahiers.

Σπούδασε σε καθολικό κολλέγιο και προοριζόταν για ιερέας. Ασχολήθηκε με την δημοσιογραφία, την λογοτεχνική κριτική, τη λογοτεχνία. Έζησε στη Βρετανία για 7 χρόνια. Εκεί γνώρισε τον ντοκιμαντερίστα Ralph Keene ο οποίος τον προέτρεψε να ασχοληθεί με το σινεμά και να επιστρέψει στην πατρίδα του: *"Αν έμενα στο Λονδίνο θα γινόμουν ιδιοκτήτης καπνοπωλείου"*, δηλώνει. *"Είχα δυτική παιδεία και προέρχομαι από καθολική οικογένεια. Αυτά τα δύο με απο-*

μάκρυναν από τον παλμό του λαού. Είναι ο κινηματογράφος που με επέτρεψε να έρθω κοντά στην πατρίδα μου και στον λόγο της" δηλώνει. Κυκλοφόρησε πρόσφατα η νέα του ταινία με τίτλο *Wekande Walauwwa*. Κοιτώντας το μέλλον με το βάρος των 83 χρόνων δηλώνει ευχαριστημένος αφού μπορεί να διαβάζει και να ακούει μουσική. Προσπαθεί να ορίσει την σκηνοθεσία: *"Ο σκηνοθέτης είναι όπως ένας διευθυντής ορχήστρας. Μαζί με μία ομάδα ανθρώπων έχει να ερμηνεύσει ένα σενάριο"*.

Ενθουσιασμένος με την ψηφιακή τεχνολογία: *"το σινεμά δεν έχει αποκαλύψει ακόμα όλα του τα μυστικά"*.

Data: <http://www.island.lk>, <http://www.dailymirror.lk/>

Przemyslaw Shemie Reut (πολωνία).

Μετά από σπουδές δημοσιογραφίας στο Πανεπιστήμιο της Βαρσοβίας συνέχισε με κινηματογραφικές σπουδές στη Νέα Υόρκη. "Έκανα έρευνα για μια άλλη ιστορία και ξαφνικά έπεσα πάνω στην Ιδέα αυτισμός". Αυτή ήταν η αρχή για την ταινία *Paradox Lake*. Σύμφωνα με το Film Comment, η μοναδική αληθινή ενδιαφέρουσα ταινία στο Sundance (2002). Στη ταινία χρησιμοποιεί ένα πλήθος φορμά: super 8, 35mm, γραφικά σε H/V, mini DV, Super 16. Αφηγείται την παράδοξη σχέση που αναπτύσσεται ανάμεσα σ' ένα νεαρό που δουλεύει σ' ένα ίδρυμα για αυτιστικά παιδιά και ένα 12χρονο αυτιστικό κορίτσι. "Ήξερα ότι ο αυτισμός είναι μία αναπηρία. Όμως δεν είχα ιδέα τι είδους. Ο ορισμός είναι κάπως έτσι: Το μάγεμα της φαντασίας ως μια απόδραση από την πραγματικότητα. Όμως αυτό μπορεί να ισχύει για πολλούς ανθρώπους, όπως και για μένα. Δεν είναι τέλειος ορισμός για τη σκηνοθεσία;"

Data: <http://www.SundanceOnlineResourceCenter.org>

Abolfazl Jalili (Ιράν, 1957). Βραβευμένος σε Βενετία και Λοκάρνο. Έχει προβληθεί στους Νέους Ορίζοντες (1995) το *Ντετ*, σημαίνει κορίτσι. Σπούδασε ζωγραφική και καλλιγραφία. Το *Delbaran* (2001) είναι μια παραγωγή του Office Kitano, εταιρίας του Ιάπωνα σκηνοθέτη. Αφηγείται τον αγώνα ενός μικρού Αφγανού πρόσφυγα που προσπαθεί να επιβιώσει στην ιρανική κοινωνία. Το τοπίο της ερήμου, η συνεχής κίνηση, η σκληρή καθημερινή ζωή και το αναπάντεχο χιούμορ αποτελούν τα σημεία ενδιαφέροντος. Η ταινία αφιερώνεται σ' όλα τα παιδιά του πολέμου. "Ακούω πολύ παραδοσιακή ιρανική μουσική. Όταν σκέφτομαι το σενάριο και είμαι στα γυρίσματα, το κεφάλι μου είναι γεμάτο απ' αυτά τα τραγούδια. Ήθελα να εργάζομαι σύμφωνα μ' ένα ρυθμό, που προσπάθησα να αναπαράγω στο μοντάζ. Οι διαφορές κινήσεις της κάμερας επιχειρούν να δημιουργήσουν μια αρμονία" δηλώνει για το ύφος.

Data: *Le Monde* 26/3/02

Asif Kapadia (Ινδία). Σπούδές στο Λονδίνο. Γύρισε την πρώτη του ταινία *The Warrior* στην Ινδία. "Δεν ήθελα να ακολουθήσω τον εύκολο δρόμο και να κάνω μία μικρή πρώτη ταινία. Ήθελα να προχωρήσω λίγο πιο πέρα". Βασισμένη σ' ένα παλιό γιανωνέζικο θρύλο, έχει σαν κεντρικό ήρωα έναν πολεμιστή. Μια μυστικιστική εμπειρία θα τον κάνει να αλλάξει ζωή και να απορρίψει την βία. Μαγικός ρεαλισμός, δράμα, βία, παραμύθι, χαρακτηρίζουν το εντυπωσιακό τελικό αποτέλεσμα. Η αφήγηση διατρέχει όλη την ινδική χερσόνησο: από τις χιονισμένες κορυφές των Ιμαλαίων μέχρι την έρημο του Ραζαστάν. Επηρασμένος από το σινεμά του Sergio Leone, τα γουέστερν, το κινέζικο σινεμά και τις ταινίες σαμουράι. Είχε στην διάθεση του έναν προϋπολογισμό 2.5 εκατομμύρια λίρες, ένα συνεργείο 250 ατόμων, άλογα, καμήλες, βουβάδια, σκορπιούς και 600 πολεμιστές. Και όλα αυτά σε θερμοκρασίες 47 βαθμών. "Κοίταξα γύρω μου και είπα: Αυτή είναι η πρώτη μου ταινία".

Data: <http://www.Riff.com>

Park Ki-Young (Νότια Κορέα, 1961). Στη δεύτερη του ασπρόμαυρη ταινία *Camel(s)* αφηγείται μια γεμάτη πάθος και ένταση ερωτική σχέση ανάμεσα σ' ένα άνδρα και μια γυναίκα, σ' ένα δωμάτιο ξενοδοχείου σε μια παραθαλάσσια επαρχιακή πόλη. "Ακόμα και στην έρημο, εκεί όπου ο αέρας είναι ξηρός και ο ήλιος καίει, εκεί που η νύχτα είναι εξαιρετικά κρύα και που πάντα φυσούν ανεμοθύελλες, εκεί που κανένα φυτά δεν επιβιώνει. Ακόμα και εκεί επιβιώνουν". Η σκηνοθεσία ως αυτοσχεδιασμός: "Καταρχάς επιλέξαμε μία τοποθεσία και είχαμε κάποιες συζητήσεις για το τι θα έπρεπε να κάνουν οι χαρακτήρες, να πουν, να αισθανθούν -τα υπόλοιπα αποφασίστηκαν από τους ηθοποιούς. Το συνεργείο και εγώ απλώς θα περιμέναμε να δούμε τι θα γίνει. Διάλεξα αυτό τον τρόπο σκηνοθεσίας γιατί σκέφτηκα ότι ο αυτοσχεδιασμός, όπως κάνουν οι τζαζιστές, είναι σημείο κλειδί σε μια μικρή ψηφιακή ταινία."

Data: <http://www.piff.org>

Ώψεις Φεστιβάλ:

Από τις Κάννες στη Βενετία, και από κει στο Βερολίνο

Σε συνέντευξη στην εφημερίδα του φεστιβάλ του Rotterdam, *Daily Tiger*, ο Alberto Barbera αφηγείται ένα περιστατικό από την θητεία του ως διευθυντή του φεστιβάλ της Βενετίας. Η εταιρεία παραγωγής του πρότεινε να παρουσιάσει στο φεστιβάλ την ταινία *The General's Daughter*. Η πρόταση είχε ως ελκυστικό δέλεαρ την παρουσία στην Βενετία του πρωταγωνιστή της ταινίας John Travolta, την λάμψη που αυτός θα προσέδιδε στην διοργάνωση, αλλά και το αναπόφευκτο ενδιαφέρον των media για ένα star του Χόλιγουντ να περιπλέει στα κανάλια της Βενετίας. Ο Barbera αρνήθηκε την πρόσκληση ("γιατί η ταινία δεν μ' άρεσε") ωστόσο η άρνηση αυτή υπήρξε μια πράξη θαρραλέα αλλά και μια ενέργεια παρακινδυνευμένη. Θαρραλέα γιατί εκφράζει ένα πνεύμα αντίστασης απέναντι στην Χολιγουντιανή παντοκρατορία και παρακινδυνευμένη γιατί έτσι υπήρξε το ενδεχόμενο να τραυμάτιζε την διοργάνωση που διπύθυε.

Συμφωνίες και ασυμφωνίες

Μετά την απόλυτη παγκόσμια κυριαρχία του Χόλιγουντ, αλλιά και τη διόγκωση των media, τα μεγάλα διεθνή φεστιβάλ έγιναν οι τόποι όπου διαγωνίζονται οι μηχανισμοί μάρκετινγκ των μεγάλων χολιγουντιανών στούντιο. Τα φεστιβάλ των Καννών, της Βενετίας και του Βερολίνου αντιμετωπίζονται ως ευκαιρίες για να προωθηθούν και να πωληθούν σε διανομείς οι τελευταίες παραγωγές. Ο Gideon Bachmann, διευθυντής του Ευρωπαϊκού Ινστιτούτου Κινηματογράφου, επισημαίνει σ' ένα κείμενο του στο *Variety* (28/8-3/9 2000): "Το κλειδί είναι φυσικά το να προσελκύεις αγοραστές σ' ένα

φεστιβάλ. Και να έχεις ένα ικανοποιητικό αριθμό απ' αυτούς που στα αλήθεια αγοράζουν ταινίες. Τότε αντιμετωπίζεις τους κριτικούς, ως βαρίδια. Το πραγματικό φεστιβάλ στις Κάννες δεν συμβαίνει στην Croisette, αλλά στα δωμάτια των ξενοδοχείων, όπου οι συμφωνίες κλείνονται". Οι ημερομηνίες διεξαγωγής των μεγάλων φεστιβάλ στη διάρκεια ενός χρόνου έχουν την δική τους σημασία για τις εταιρείες διανομής. Το φεστιβάλ των Καννών ως η μεγάλη παγκόσμια αγορά, εκεί όπου τα πάντα θα κριθούν για την επόμενη κινηματογραφική περίοδο. Το φεστιβάλ της Βενετίας με ταινίες που δεν πρόλαβαν τις Κάννες, ένα φεστιβάλ λίγο πιο χαλαρό από τις

πιέσεις της αγοράς, όπου επιτρέπει συχνά σε μη συμβατικές ταινίες να τύχουν μιας καλύτερης ευκαιρίας. Και τέλος το φεστιβάλ του Βερολίνου λίγο πριν τα Όσκαρ, ένας χώρος ζυμώσεων και δημιουργίας εντυπώσεων με σκοπό να κερδισθεί η μεγάλη μάχη.

Εκτός προγράμματος.

Η συγκέντρωση δημοσιογράφων, από το γραπτό και τηλεοπτικό τύπο, και η ταυτόχρονη παρουσία των ηθοποιών -star δίνουν ευκαιρίες για να αναπτυχθούν οι στρατηγικές προώθησης της ταινίας αλλά και οι μηχανισμοί του star σύστημ. Έτσι στις κλασικές συνεντεύξεις τύπου οι ερωτήσεις δεν αφορούν την ίδια την ταινία ή τον τρόπο δουλειάς ενός ηθοποιού ή σκηνοθέτη. Στο πρόσφατο φεστιβάλ του Βερολίνου η Nicole Kidman καλείται να απαντήσει σε αδιάκριτες ερωτήσεις για την προσωπική της ζωή. Οι απαντήσεις θα κάνουν τον γύρο του τηλεοπτικού κόσμου, αλλά οι αναφορές στην ποιότητα της εργασίας της θα παραληφθούν. Στο πρόσφατο φεστιβάλ των Καννών οι *Συμμορίες της Νέας Υόρκης* ήταν μια από τις ταινίες που τροφοδότησαν με σχόλια τις ανταποκρίσεις των δημοσιογράφων, η δε παρουσία του Leonardo DiCaprio κυριάρχησε στις τηλεοπτικές εικόνες. Όμως η ταινία δεν προβλήθηκε σ' αυτό (τότε το μοντάζ της δεν είχε ολοκληρωθεί) και αυτό που παρακολούθησαν οι δημοσιογράφοι ήταν ένα τρέιλερ διάρκειας 20 λεπτών. Πάρτι όπως αυτό του Άρχοντα των Δακτυλιδιών στις Κάννες περιγράφονται με αναλυτικό τρόπο και συνοδεύονται με εντυπωσιακές φωτογραφίες. Όπως επισημαίνει ο Alberto Barbera "Αυτή η πίεση μπορεί να γίνει πολύ, πολύ επικίνδυνη... Μπορεί να αλλοιώσει την φυσιογνωμία ενός φεστιβάλ και να χειραγωγήσει την διαδικασία της επιλογής [των ταινιών]".

Star και ταινίες

Για μια μεγάλη μερίδα των δημοσιογράφων, που καλύπτουν τα τρία μεγάλα φεστιβάλ των Καννών, Βενετίας και Βερολίνου, τότε είναι η ευκαιρία για να κάνουν συνεντεύξεις με star και σκηνοθέτες. Υπακούοντας στις ανάγκες ενός αδηφάγου για "glamour" τύπου, αγνοούν το ίδιο το καλλιτεχνικό γεγονός (δηλαδή την ταινία) και γίνονται οι φορείς -ακούσιοι ή εκούσιοι- των απόψεων των εταιρειών παραγωγής, των ηθοποιών ή των

σκηνοθετών. Καμιά ουσιαστική συζήτηση δεν μπορεί να γίνει στο διάστημα των 20 λεπτών που διαρκεί μια συνέντευξη, όπου συνήθως παρευρίσκονται τέσσερις δημοσιογράφοι από διαφορετικές χώρες -πολύ δε περισσότερο όταν αυτοί δεν έχουν προλάβει να δουν την ταινία. Ωστόσο μια τέτοια εικόνα έχει τις σθάστες όψεις της: πίσω από τις φωτογραφίες στην Croisette ή τις βόλτες στα κανάλια της Βενετίας υπάρχει ένα σύμπαν που τα μεγάλα media αγνοούν επιδεικτικά. Καθώς κυνηγούν ένα χαριτωμένο ενσταντάνε από μια star δίπλα υπάρχει ένας άλλος κόσμος: ταινίες όπως *Μεθυσμένος με γυναίκες και ζωγραφική* του Im Kwon-Taek (στις Κάννες), *Οι κόρες της ντροπής* του Peter Mullan ή *Άνοιξη στην μικρή πόλη* του Tian Zhuangzhuang (στην Βενετία) βρίσκονται ξαφνικά στο κέντρο της προσοχής. Αυτές οι ταινίες δεν χρειάζονται καμία υποστήριξη: αρκεί η δύναμη των εικόνων τους για να προκαλέσουν συζητήσεις...

Και στο βάθος δημιουργοί.

Παρ' όλες τις επιβουλές των χολιγουντιανών στούντιο στα φεστιβάλ των Καννών, της Βενετίας και του Βερολίνου υπάρχει ακόμα χώρος για το διαφορετικό. Εξακολουθούν να είναι τόποι συνάντησης, εκεί όπου εκτίθεται η κατάσταση του παγκόσμιου κινηματογράφου. Αλλά είναι κυρίως οι χώροι όπου άγνωστοι δημιουργοί έχουν την ευκαιρία να γίνουν γνωστοί. Πρόσωπα όπως ο Takeshi Kitano, ο Aleksandr Sokurov, ο Bela Tarr και ταινίες όπως ο *Παγωμένος Δρομέας*, το *Χρώμα του Παραδείσου*, η *Πόλη του Θεού* ξεκίνησαν τις διαδρομές τους στον κόσμο από το περιθώριο αυτών των φεστιβάλ.

Μόνο στα μικρά φεστιβάλ, μπορεί κάποιος να βρει την ατμόσφαιρα της αίθουσας προβολής. Και μόνο εκεί αληθινά συμβαίνει ένας αληθινός διάλογος, σε επίπεδο κριτικής. Τα Φεστιβάλ είναι σταυροδρόμια. Και καθώς οι κοινωνίες αλλάζουν, ο βιομηχανικός μηχανισμός της έκφρασής τους αλλάζει και αυτός. Υποψιάζομαι ότι αυτοί που θα επιβιώσουν θα είναι αυτοί που θα κολυπήσουν με το ρεύμα. Όμως αν κατευθυνθείς ενάντια στο ρεύμα, ίσως βρεις χρυσό...

Gideon Bechmann

Παντού υπάρχει ένας Μύθος!

ΧΟΡΗΓΟΣ 43°

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
www.filmfestival.gr

ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

RENAULT MEGANE

Κέρδισε με 5 αστέρια την υψηλότερη διάκριση στα crash tests ασφαλείας του EURO NCAP και το προνόμιο να είναι το ασφαλέστερο αυτοκίνητο στην κατηγορία του. Συγχρόνως ανακηρύχθηκε "Αυτοκίνητο της χρονιάς 2003" από 58 δημοσιογράφους που εκπροσωπούν 22 Ευρωπαϊκές χώρες.

www.renault.gr

STAR CAR

Το Ασφαλέστερο στην κατηγορία του

Η Renault συνιστά **elf**

BBDO
ATHENS

Αυτοκίνητο της
χρονιάς 2003

Εκπομπές CO₂ (gr/km) 161 - 163, κατανάλωση (lt/100 km) εντός πόλης 8.8 - 9.1, εκτός πόλης 5.4 - 5.7, μικτός κύκλος 6.7 - 6.8

Ρωτήστε μας για το Κέντρο Ασφαλούς Οδήγησης SAFETRACK. Τηλ.: 210 - 9792625. Website: www.4tsafetrack.gr

